

Основа української економіки: портрети співробітників Метінвесту, завдяки яким живе металургія — в матеріалі NV

Війна залишила великі шрами по всій Україні. В умовах палаючої лінії фронту на фронті протистояння агресору постали разом із ЗСУ великі промислові підприємства, більшість із яких належала чи належить гірничо-металургійній Групі Метінвест Ріната Ахметова.

Втрата виробничих потужностей у Донецькій області — за трагічними подіями боротьби на «Азовсталі» стежив увесь світ; нестача кваліфікованих працівників, адже понад 9 тис. працівників комбінату стали на захист України у визвольній боротьбі проти загарбників; важкі життєві трагедії, з якими доводиться стикатися працівникам, — окуповані рідні міста, зруйновані оселі, загибель близьких людей, поранення на війні, — всі ці проблеми доводиться вирішувати комплексно й водночас.

Основною опорою та рушійною силою підприємства в період тяжких випробувань стали саме люди. Працівники, які щодня тримають економіку України й приймають нові виклики з рішучістю та впевненістю. Адже, як кажуть, у темні часи найкраще видно світлих людей.

Серед працівників металургійних цехів, шахт і кар'єрів з'являються герої нового часу: жінки, які підхоплюють «чоловічі» професії; ветерани, які з фронту повертаються до рідного виробництва; віддані кадри, справжні професійні зірки, які обирають шлях зростання разом з улюбленим підприємством; працівники, які паралельно здобувають новий фах у Метінвест Політехніці, та представники трудових династій, що обирають Метінвест другою домівкою своєї родини.

Жінка на «чоловічій» посаді Ольга Дяченко

Нещодавно у прокатному цеху «Каметстали» з'явилася перша посадчиця металу. Це Ольга Дяченко. Підприємство стало їй по-справжньому рідним, адже тут вона пропрацювала 27 років, більшість із яких — на прокатному виробництві.

Деякий час Ольга трудилася в іншому відділі, але прагнула повернутися до улюбленої «прокатки». І під час перемовин із керівництвом виникла ідея спробувати себе у відповідальній ролі посадчиці металу.

Посадчик контролює весь шлях металу від прибуття з конвертерного цеху на склад заготовок до посадки в нагрівальну піч. Спочатку спеціаліст має прийняти метал, розсортувати у штабелі за визначеними параметрами, після чого відбувається підготовка, зачищення, вимірювання, а далі — спільна робота з машиністами кранів, які доправляють заготовку в нагрівальну піч.

«Я розуміла, що робота нелегка, дуже відповідальна, потребує постійної зосередженості, нових знань у поєднанні з фізичною напругою. Прокат — це процес творчий і водночас потребує неухильної технологічної дисципліни та точності. Просто розумієш, що не маєш права допустити найменшого збою в програмі виробництва. Усвідомлюю, що стою на початку процесу виробництва товарної продукції, яка буде відправлена споживачам в Україні чи за кордон. І помилитись я просто не маю права — це моя відповідальність перед усією нашою командою», — говорить Ольга Дяченко.

Ветеран війни Вадим Явтушенко

Вадим Явтушенко почав працювати машиністом екскаватора з видобутку руди на Інгулецькому ГЗК вже під час навчання на гірничому факультеті. Роботу, яку обрав за прикладом батька, цінував та відчував, що він на своєму місці.

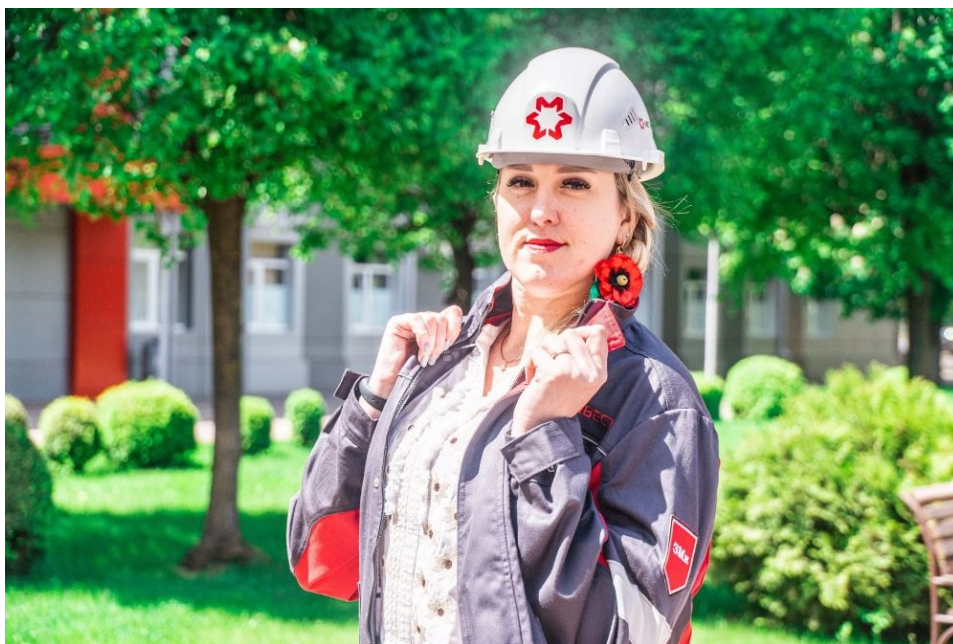
Але від початку повномасштабного вторгнення професійний розвиток довелося відкласти. У військкоматі він обрав навчання в десантно-штурмових військах, і згодом у складі 95-ї ОДШБ опинився на Донецькому напрямку. Там же він отримав важке поранення, з яким Вадима перевозили на лікування з однієї лікарні до іншої. В Ужгороді гірник потрапив до рук американських хірургів, які провели унікальну операцію — для збереження вкрай ушкодженої лівої ноги пересадили з правої ноги малогомількову кістку, м'язи й судини. Тепер кожні пів року герою доводиться їздити на консультацію до Ужгорода, але лікарі приємно здивовані тим, наскільки все гарно прижилося. Американці жартують, що криворізька залізна руда робить людей міцнішими.

Ветеран війни Вадим Явтушенко

Попри складне лікування, Вадим уже повернувся до роботи на рідний гірничо-збагачувальний комбінат. Тепер він працює диспетчером кар'єру. Колись він уже стажувався за цим фахом, але робота з технікою була більше до душі.

«Я б і зараз хотів працювати на видобутку руди, але через отримане на фронті поранення вже не маю змоги. Ось тепер згадую диспетчерські навички», — розповідає Вадим Явтушенко.

Студентка Метінвест Політехніки Світлана Червячок

Світлана Червячок після закінчення школи обрала фах металурга. У Центральному ГЗК її взяли на роботу фільтрувальницею на дільницю зневоднення. Як фахівчиня контролювала вміст вологи та якісні показники товарної продукції комбінату — залізорудного концентрату. Світлана зарекомендувала себе відмінною спеціалісткою, яка із завзятістю підвищувала кваліфікацію та вдосконалювалася в обраній справі.

Зараз жінка вирішила здобути новий фах — збагачувальника. Вона вступила на бакалаврську програму в першому недержавному гірничо-металургійному виші Метінвесту, де навчається вже третій рік. Вона є єдиною жінкою в групі та єдиною стипендіаткою.

«Певно, керівництво помігало мою старанність у роботі, бо запропонувало долучитися до першого набору університету Метінвест Політехніка. У мене з'явилася чудова можливість здобути вищу освіту вже за фахом збагачувальника й поглибити свої знання в галузі гірництва. Хочу зауважити, що цей навчальний заклад справді передусім розрахований на працівників галузевих підприємств. Тут є

спеціально налаштований графік, який дає змогу зручно поєднувати роботу й навчання. На збагачувальній фабриці я перебуваю з 8:00 до 17:00, а увечері три години виділяю на онлайн-заняття», — розповідає Світлана.

«Золота зірка» Денис Кононюк

У кожній компанії є такі люди, яких сміливо можна назвати незамінними працівниками. Саме таким фахівцем, який бачить свій професійний розвиток разом із компанією «Метінвест Січсталь», є Денис Кононюк.

Він починав свою роботу на підприємстві провідним інженером-електриком, а зараз обіймає посаду головного електрика.

Цього року Денис отримав спеціальну відзнаку Метінвесту — нагороду «Золота зірка» за вагомі досягнення в професійній сфері. Коли спеціаліст дізнався про номінацію на премію зі значною фінансовою винагородою, він замислився про те, щоб передати гроші колегам, які боронять Україну. Тут треба додати, що Денис постійно на зв'язку з військовими — виготовляє для них дрони після завершення інженерного онлайн-курсу «Народний FPV».

Денис Кононок

Проте після трагічного обстрілу Північного ГЗК 8 липня, коли десятеро колег загинули, а 50 зазнали поранень, Денис вирішив віддати частину премії на допомогу пораненим співробітникам, а решту — на підтримку української армії.

«Я дуже вдячний компанії за визнання, але під час війни не можу уявити собі кращого застосування для премії, ніж віддати її на лікування метінвестівцям, які сильно постраждали від підступного ворожого обстрілу. Особисто з постраждалих співробітників я нікого не знаю. Просто свого часу був куратором на Північному та інших ГЗК, адже «Січсталь» реалізує тут і на інших активах стратегічні інвестпроекти з інжинірингу. Колеги, яким надійшла допомога, писали мені, дякували... Біда зближує, це правда. Зараз горе може спіткати кожного. Я не сумнівався жодної хвилини. Нехай швидше одужують... А попереду обов'язково наша перемога!» — говорить Денис.

Трудова династія Петрових

Цього року престижну нагороду від Групи Метінвест «Золота династія» отримала династія Петрових, що трудиться на «Запоріжвогнетриві». Такою відзнакою нагороджуються родини працівників, які зробили найбільший внесок у розвиток підприємств і розбудову держави.

Зараз на підприємстві працює шість членів родини — інспекторка з приймання сировини Наталія Крепель, провідна інженерка з ППР Олена Лазарок, начальник ВДВ Володимир Кравченко, слюсар Сергій Лазарок, інженерка з планування Ксенія Лазарок та випалювач Іван Лазарок.